

[Karen Højte Jensen]

med mig i, at det er sygesikringens opgave at sikre, at de midler, der tilflyde en øjenlæge via sygesikringen, også bruges i overensstemmelse med de regler, der er fastsat.

Jørgen Winther (V):

En autorisationsordning for optikere har været debatteret igennem mange, mange år. I Venstre har vi den grundholdning, at autorisationsordninger overvejende bør anvendes, hvis der er tale om et farlighedskriterium, altså f.eks. hvis det er sådan, at man ved udøvelse af sin virksomhed kan risikere at påføre patienter eller klienter varige skader.

Jeg føler ikke, man kan tale om, at optikere på nogen måde ved at undersøge øjnene kan påføre patienten nogle varige øjensskader; jeg har i hvert fald ikke set det dokumenteret nogen steder. Derfor synes jeg også, man kan stille spørgsmål ved, om det nu er nødvendigt at indføre denne form for autorisation.

Jeg vil også gerne nævne, at en autorisationsordning er med til at begrænse den frie nedsættelsesret, som vi i Venstre altid gerne ser.

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Martin Glerup, var inde på noget spændende og væsentligt. Det var, om øjenlæger skulle have lov til både at undersøge øjne og at sælge briller og kontaktlinser. Jeg ved, at der i det oprindelige udkast til lovforslaget har været tale om, at det skulle man sige stop for. Det var Socialdemokratiets holdning, at øjenlæger ikke skulle have lov til at sælge briller og kontaktlinser. Jeg fornemmer faktisk, at to af de mindre partier nok har fået en vis form for indflydelse og fået betalt noget inden for denne her ordning, for jeg ser med glæde, at forslaget om at forbyde øjenlægerne at sælge briller er udgået af lovforslaget.

Alt i alt vil jeg sige, at Venstre bestemt går positivt ind i udvalgsarbejdet, men vi synes ikke, der er nogen indlysende grunde til, at der skal indføres en autorisationsordning. Men lad os nu snakke om det.

Birgitte Husmark (SF):

Formålet med dette lovforslag er jo at give optikerne autorisation, sådan at man får øget forbrugernes sikkerhed, både med hensyn til briller og med hensyn til kontaktlinser. Specielt på kontaktlinseområdet kan der jo være

nogle problemer, og derfor er det helt rimeligt, at optikerne får autorisation.

Det vil rent faktisk også sidestille de danske optikere med optikerne i de andre nordiske lande, der har haft autorisation siden 1976, så på den led er det helt godt og udmærket.

Forslaget indeholder jo så også de sædvanlige bestemmelser om ret og pligt, og optikerne bliver underlagt Sundhedsstyrelsens mulige inspektion, og der er adgang til at klage over optikere, hvis det skulle være nødvendigt, via Patientklagenævnet. Så vidt, så godt.

Der er en ting, som jeg godt vil granske en lille smule mere i, nemlig det, at optikeruddannelsen faktisk ligger to forskellige steder eller rettere har to forskellige ressortministerier. Det er da lettere kaotisk. Den ligger dels i Undervisningsministeriet for den egentlige optikeruddannelses vedkommende og dels i Arbejdsministeriet, fordi kontaktlinseefteruddannelsen, kunne man kalde det, er en arbejdsmarkedsuddannelse. Det burde altså samordnes på en eller anden måde – og sådan, som jeg ser det, i undervisningsministerens regi.

Lovforslaget indebærer også journalpligt, og det er selvfølgelig helt fint, at der skal føres ordnede optegnelser; det, der måske mangler i lovforslaget, er, at der selvfølgelig skal være adgang for dem, der er blevet omtalt i journalen, til at kunne se optegnelserne.

Og så er der jo endelig slagsmålet: Spørgsmålet om, hvordan man skiller muligheden for aktivitet imellem optikere og øjenlæger.

Dér kan man ane af bemærkningerne, at der har været visse uenigheder, og hvis man ikke vidste andet, kunne man i hvert fald se det dér. Jeg har også stiftet bekendtskab med førsteudgaven af dette forslag, og det så noget anderledes ud. Men jeg må nok sige, at jeg også selv er noget loren ved det spørgsmål, der opstår, når det drejer sig om en sygesikringshonoreret specialist i øjensygdomme, som har sin egen forretning med salg af briller og kontaktlinser, for det vil i hvert fald kunne være lidt vanskeligt, om ikke for andre så for specialisten selv, at skelne mellem, om det, specialisten foretager, nu er behandling og kontrol af en sygdom eller det måske er behandling og kontrol af noget, der ikke er en sygdom, men en tilstand, der kræver et hjælpemiddel, og dér synes jeg nok tendensen til sammenblanding bliver ganske stor, når man har sin øjenlægepraksis i en del af optikerforretningen.